

Mission

T. Prof. James'as Mariakumar

“Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju.” (Lk 1,46-47)

Žvelgdamas atgal į savo gyvenimą, suvokiū, kad tai buvo Viešpaties darbas. Aš gimiau skurde. Po 5-tos klasės mano tėvas nebegalėjo manęs siųsti į vidurinę mokyklą, nes parapijoje tebuvo tik vidurinė mokykla. Aš buvau įkvėptas dviejų parapijos kunigų, kurie nesavanaudiškai dirbo dėl žmonių. Kadangi aš norėjau mokytis ir tapti kunigu, mano tėvas sutiko siųsti mane į 6-ą klasę į Nileshtar'ą, Kereloje. Po vienerių metų jis pasakė, kad jis nebeįstengia mokėti už mano mokslus. Tada vietinis kunigas tėvas Jerome'as D'Souza, suorganizavo mano mokslus, gyvenant Feroke našlaičių prieglaudoje, kur aš patikau direktoriui tėvui Edwin'ui Fernandez'ui SJ ir prižiūrėtojui Broliui Mathew (Matui) ir jie paprašė manęs dirbti zakristijonu parapijos bažnyčioje ir gyventi parapijos namuose, kur aš mačiau asmeninius direktoriaus apsimarinimus. Aš bandžiau juos mėgdžioti ir taip mano tikėjimas augo. Aš norėjau tapti kunigu, bet mano mikčiojimas ir negalėjimas mokytis iki 10-os klasės padarė mano svajonę neįgyvendinama. Baigus 8-tą klasę man buvo liepta melstis į Viešpatį ir Motiną Mariją dėl pašaukimo ir kad būčiau išrinktas kunigybei. Aš meldžiausi kaip niekada anksčiau ar vėliau. Kai susitikau su Tėvu Peter'iu Verhalen'u SVD, Mangalore 1954m. gegužę, jis pasakė, kad aš buvau protingas, bet mikčiojau. Būtų gerai jei mano mikčiojimas būtų pagydytas iki kunigybės šventimų, antraip aš būsiu išsiųstas namo. Noviciate, tik su ypatingu Dievo įsikišimu man buvo leista duoti įžadus likus dienai iki pirmųjų įžadų, nors

kitiems leidimas duoti įžadus buvo suteiktas jau prieš mėnesį.

1970 spalio 24-ą įvyko mano kunigystės šventimai. Tai buvo svarbus įvykis, kai Jėzus Kristus galėjo pradėti naudotis manimi ir aš galėjau pradėti dirbti Jėzaus batuose. Mano kunigystės moto buvo: **“tu tapsi mano liudytoju Jeruzalėje, ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščiu” (Apd 1,8)**. Tai išsipildė, kai aš gavau galimybę skelbti Dievo žodį ne tik Indijoje, bet ir Europoje nuo 2000-ųjų metų. Man buvo leista baigti savo doktorantūrą Punos Universitete 1973-iaisiais metais. Dvi mano puoselėtos svajonės – pirmoji tapti kunigu ir studijuoti, buvo palaimintos Viešpaties. Aš jaučiau, kad Viešpats mane išsirinko dideliems dalykams nepaisant mano nevertumo ir nuodėmingumo.

Studijos man suteikė geresnę Biblijos ir Uphanishadistinio induizmo pažinimą. Tai padėjo man mano tarnystėje Tarpreliginiame Dialoge, o vėliau ir mano pamokslavimo tarnystėje Europoje. Jis įdėjo į mano širdį Savo troškimus, ir Jis juos išpildė, kurių aš pats neabejotinai negalėjau pasiekti vien tik savo jėgomis ar savo gebėjimais. Žvelgdamas atgal aš suvokiu, kad Viešpats mane ruošė šiam darbui, aš tik galiu džiaugsmingai dėkoti Viešpačiui už tai ką jis padarė ir daro per mane (Fil 1,6).

Mane kaip kunigą pasiuntė į Jhabua kartu su t. Thomas Thalachira. Rytais su katechistais aš vykdavau į kaimus. Aš atradau tikrą džiaugsmą būdamas su paprastais ir mylinčiais genčių žmonėmis, aš imdavau vargšus vaikus į rankas ir juos bučiuodavau. Tai buvo labai geras būdas tėvams mus mylėti ir mus priimti. Nuo pat mano vaikystės aš turėjau vidinę nuojautą, kad visi žmonės yra lygūs ir, kad jie yra mūsų broliai ir seserys. Todėl su beturčiais ir neturinčiais privilegijų žmonėmis aš bendravau su meile. Aš iš tiesų mylėjau juos ir jie mylėjo mane.

Tuo metu aš nusprendžiau sakyti **Taip** viskam, ką vyresnieji ar kiti paprašys ar pasiūlys man nepaisant savo mikčiojimo. Aš

dariau viską, ko buvau paprašytas. Kartą katechistas pasakė „nepaisant tėvo mikčiojimo, tėvas turi daug užsidegimo ir skelbia Dievo Žodį, kur mes, nors ir turėdami sugebėjimą kalbėti, bet mes neturime jo užsidegimo.“ Mano noras daryti viską, ko tik vyresnieji iš manęs prašė, padėjo man mano ateityje ir tarnystėje.

Būdamas Masih VidyaBhavan'e (Dialogų Centre), Indore nuo 1975 m. iki 1991 m., turėjau gilų troškimą pasiekti Kristaus žinia mūsų nekrikščionis brolius, su jaunų žmonių pagalba aš surengiau daugybę parodų. Ir daugybė nekrikščionių žmonių atėjo pamatyti ir sužinoti apie Krikščionišką tikėjimą. Pirmoji buvo pavadinta „Dievas ieško Žmogaus“. Apie 25000 žmonių atėjo pažiūrėti parodos ir sužinoti apie Krikščionybę. Taip pat pradėjau susirašinėjimo kursą apie Krikščionybę ir daugybė žmonių užsirašė į Biblijos susirašinėjimo kursus. Šios tarnystės skatinimui aš lankiau daugybę nekrikščionių namų. Aš norėjau, kad kitų religijų žmonės galėtų ateiti ir valgyti su mumis. Žvelgiant atgal į tas savo praktikas jos man padėjo kalbėti su gilesniu įsitikinimu.

1978 m. spalį nuvykau į Bombėjų į Charizmatinį Susirinkimą, rekolekcijų metu buvau paliestas Dievo Žodžio, ligonių gydymo ir demonų išvaymo galios. Kai grįžau į Indorą tuometinis vyskupas George'as Anathil'is per savo sekretorių, br. Anthony Thottan'ą SVD, paprašė manęs pasimelsti Egzorcizmo maldą prie vienos katalikės merginos, kenčiančios nuo ligos, kurios gydytojai negalėjo diagnozuoti ir ji labai keistai elgėsi. Kai atvykau į ligoninę aš pamačiau ir išgirdau vyrą sakantį jai „Jėzaus vardu, aš įsakau tau, piktoji dvasia, išei iš jos.“ Ji atšovė „kas tu toks, kad man įsakinėtumei, tu esi tik žmogus iš kūno,“ iškart po to aš įsakiau jai Jėzaus vardu nutilti. Ji pakluso man. Tada aš suvokiau, kad Jėzus yra Visagalis ir demonai paklūsta Jam, ir jo prisikėlusiojo galia plūsta į mūsų gyvenimus, ir kad Jis ir toliau veikia mūsų gyvenimuose ir per mus kitų žmonių gyvenimuose. Vokietijoje aš įsakiau apsėstai moteriai Maljalamietiškai, „Jėzaus vardu

išeik iš šios moters“ ir ji atsakė maljalamietiškai „Aš neišeisiu.“ Tokie susidūrimai mane augino Tikėjime tuo, ką Katalikų Bažnyčia moko apie Jėzų: kad Jėzus iš tiesų yra Dievas ir žmogus, ir pasaulio Išganytojas. Jis atėjo pas žmogų, kad išlaisvintų jį iš nuodėmės, ligos ir piktosios dvasios įtakos. Jis nori, kad mes gyventume Jo Žodžiu ir būtume panašūs į Jį. Jis ir toliau veikia per tikinčiuosius ir ypač per Kunigus, kurie pratęsia Jėzaus galią duotą per Apaštalus.

Panašiai rekolekcijose arba man meldžiantis už juos yra išgydomi rimtai sergantys žmonės, kuriems gydytojai negali padėti. Aš suvokiu, kad nežinojau ar tas žmogus bus išgydytas, bet po maldos pastebėdavome, kad tas žmogus išgijo. Pavyzdžiui, 95-erių metų moteris, kuriai virpėjo rankos, turėjo baimę ir stipriai skaudėjo visą kūną, buvo išgydyta maldos metu. Šios moters išgijimo priežastis buvo marčios tikėjimas. Tokios patirtys verčia mane tikėti, kad Jėzus yra gyvas ir esantis.

Aš taip pat suvokiu, kad pirminė kunigo pareiga yra skelbti Dievo Žodį, švęsti šventąją Eucharistiją, patarti su Dievo Žodžiu, klausyti išpažinčių ir teikti kitus sakramentus. Mes turime būti tvirtai įsitikinę, kad mes tesame tiktai Jėzaus skelbėjai ir Jo įrankiai, kai atliekame visas šias tarnystes. Įsitikinimas tuo, kad aš visiškai atidaviau save Jėzui, Jis naudojasi manimi ir daro didelius dalykus per mane. Mes turime mylėti savo priešus, ir turime mylėti kitus bei parodyti užuojautą silpnesniam, pasitikėti Dievo apvaizda, atsiskirti nuo vardo, šlovės, galios, padėties, turto ir prisirišimo prie žmonių – ir tada turime pirmąją vietą savo gyvenimuose atiduoti Jėzui.

Kai žvelgiu atgal į savo keturiasdešimties metų kunigystės gyvenimą aš suvokiu, kad augau savo tarnystėje. Pavyzdžiui, kiekvienas pamokslavimas priverčia mane paklausti savęs ar aš gyvenu tuo, ką pamokslauju. Mano Eucharistijos šventimas leidžia man tikėti, kad tai iš tiesų yra Jėzus, Dievo Sūnus ir

žmogaus sūnus, kuris ant kryžiaus aukoja kruvinąją auką už mano nuodėmes, aukoja Save nekruvinuoju būdu kaip ir per Paskutinę Vakarienę, kad padarytu mus savo šiandienės aukos dalininkais...

Per mūsų tarnystę ir mūsų vienybę su Kristumi mes tampame tikri, kad kiekvienas yra susivienijęs su Jėzumi. Taigi, jie yra Kristaus kūno nariai, broliai ir seserys vieni kitiems. Tai yra mano pareiga gerbti kiekvieną ir aš esu atsakingas, kad atvesčiau juos pas Jėzų. Ši pagarba ir meilė yra daug artimesni, nei kraujo ryšiai (Lk 8,21). **Todėl kart su Šv. Pauliumi galime sakyti "mano vaikeliai, kuriuos aš ir vėl su skausmu gimdau, kol jumyse išryškės Kristaus atvaizdas. (Gal 4,19)." "Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu. (1Pt 1,23)", kad gyventume gyvenimą panašų į Kristaus. Ši mintis mus daro labiau patenkintus, nei turėjimas savo vaikų... **Naujos kartos tikinčiųjų augimas yra mūsų atsakomybė ir mūsų džiaugsmas...****

Šis džiaugsmas tapo dar didesnis, kai aš pradėjau pamokslauti rekolekcijose ir Indijoje ir Europoje ir taip pat, kai praleisdavau laiką konsultuodamas žmones. Žmonės, kurie atvyksta į rekolekcijas, pakeičia savo pasaulietiškas nuostatas ir tampa įsitikinę Krikščioniškomis nuostatomis, jie tampa užtikrintais tikinčiais ir perduoda kitiems jų gyvenimą ir naujai atrastą tikėjimą. Pavyzdžiui, moteris gyvenusi nuodėmingą gyvenimą atvyko į rekolekcijas, rekolekcijų metu ji suvokė, kas buvo blogai ir nusprendė visiškai pakeisti savo gyvenimą. Tada ji į rekolekcijas atsivedė savo gimines, po to mylimąjį ir galiausiai jie abu rengė rekolekcijas ir sugrąžino prie Kristaus daug daugiau žmonių ir toliau rengia rekolekcijas. Čia aš jaučiuosi džiaugsmingas, kad dalinuosi su Jėzumi pamokslavimo tarnystę ir tada Jis teikia Savo paties dvasią tikinčiajam (Apd 4,29-31; 10,44) ir, kad jis yra atkuriamas iš naujo ir jo gyvenimas keičiasi. Todėl aš laimingas praleisdamas laiką

pamokslaudamas rekolekcijose ir konsultuodamas žmones, netgi numirti pamokslaujant ar konsultuojant.

Aš suvokiu, kad mūsų gyvenimo problemos tampa suklupimo akmenimis mūsų vidiniam augimui. Taigi aš negaliu pakankamai padėkoti Viešpačiui, už tai, kad daro daug daugiau dalykų, nei aš pats galiu. Aš taip pat suvokiu, kad Dievas paruošia viską prieš mums tai suprantant ir tik vėliau suprantame, kad Dievas mus ruošė tam per visus keistus įvykius. Kai mes atpažįstame Dievo veikimą, mes augame savo meilėje Jam ir vis labiau Juo pasitikime ir galime į Jo rankas atiduoti savo ateitį.

Aš esu pasakęs Jėzui, kad esu pasirengęs nešti Jį savo pamokslavimu ir nešti Eucharistinį Jėzų žmonėms ir kad mainais už tai paprašiau Jo, kad Jis laikytų mane vienybėje su Prisikėlusiu Viešpačiu ir neštų mane pas Tėvą...

T. J. Mariakumar SVD

Mary Pereira

☒ „Su dangaus karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.“ (Mt 13,44).

Gimiau ir išaugau atsidavusioje katalikiškoje šeimoje, man pasisekė, kad galėjau įsitvirtinti tikėjime, maldose ir sakramentiniame gyvenime. Nuo pat jaunystės domėjausi dalyvavimu rekolekcijose ir tai man davė daugybę žinių, kurios man padėjo gilinant tikėjimą ir augant Dieviškojo Žodžio pažinime.

Tam, kad būčiau prieinama Dievo Karalystės darbui su „visišku atsidavimu Viešpačiui“ (1 Kor 7,35), aš nusprendžiau rinktis netekėjusios moters pašaukimą. Baigusi Sociologijos mokslus dirbau Misūryje, Teresietiškajame Koledže (Teresian College). Būdama atsidavusi savo pašaukimui aš norėjau padėti studentams

jų dvasiniame gyvenime savo laisvu nuo darbo metu. Į tarnystę mane atvedė Viešpats, pradžioje Konsultacijoms, o po to ir Pamokslavimo tarnystei su T. James'u Mariakumar SVD. Spręsdama Viešpaties kvietimą pilnutinei tarnystei, aš pasirinkau savanorišką pasitraukimą iš Komendantės posto 2000-aisiais metais, po dvidešimties tarnybos metų. 2005-aisiais metais atlikau trijų su puse mėnesio Dei Verbum Pastoracinį Biblijos Kursą skirta Dievo Žodžio patarnautojams ir Formuotojams, kuris buvo rengiamas Dievo Žodžio Vienuolijos, Nemyje ir Romoje (Italijoje).

Žodis, kuris buvo mano įkvėpimas nuo pat mano jaunystės **Laiškas Filipečiams 3,7 ir 8.**

„Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų.“

Nors ir nesuvokdama gilesnės šių žodžių prasmės savo jaunystėje, dabar aš galiu dėkoti Viešpačiui, kad įgalino mane gyventi tuo Žodžiu su maloninga Šventosios Dvasios pagalba.

Mary Pereira